

SON FIRSAT (KABUS)

Eksik kalan dünyalık işleri arka arkaya sıralarken, kulaklarımı çınlatan bir sesle irkildim. Sanki mikrofonla söylenen bu ses beynimin en ücra köşelerinde yankılanıyor ve:

-“Geçti artık geçti”, diyordu.

İçimden “keşke geçmemiş olsaydı” diyordum. Nereden başıma gelmişti o kaza bilmem ki? Hâlbuki ne kadar da iyi araba kullanırdım.

Zihnimde olanları toplamaya çalışırken, arkadaşlarımın beni cenaze namazı için camiye götürdüklerini hissettim.

Cami deyince aklıma gelmişti. Çok yakınımızda olmasına ve her gün beş defa davet edilmeme rağmen, bir türlü vakit bulup gidememiştım. Ama her zaman söylediğim gibi elli yaşına gelince namaza başlayacak ve herkesin şikâyet ettiği kötü alışkanlıklarımı terk edecektim.

Evet, evet, şu kaza olmasaydı, ileride ne iyi bir insan olacaktım.

Daha önceden duyduğum ve nereden geldiğini kestiremediğim ses:

-Geçti artık geçti, diye tekrarlardı. “Bitti artık”

Biraz sonra namazım kılınmış ve tekrar omuzlara kaldırılmışım. Mahallemizdeki kahvehanenin önünden geçerken, her gün iskambil oynadığımız arkadaşlarımın neşeli kahkahalarını işitiyor ve “herhalde ölüm haberimi duymamış olacaksınız” diye düşünüyordum.

Yolculuğum bir müddet sonra bitmiş ve tabutum yere indirilmişti. Kapak tekrar açıldı ve cansız vücudumu yakalayan kollar, beni dibinde su toplanmış olan bir çukura doğru indirdi.

Boylu boyunca yattığım yerden etrafıma baktım.

Aman Allah’ım!.. Bu kabir değil miydi?

O ana kadar buraya gireceğimi neden düşünmemiştim?

Sessiz feryatlarımı kimseye duyuramıyor ve dostlarımın, üzerimi örtmek için yarıştığını hissediyordum.

Tekrar zifiri karanlıkta kalmış ve bütün acizliğimle dua etmeye başlamışım.

-Yarabbi, diyordum. Bir fırsat daha yok mu, emirlerini yerine getirip senin istediğin gibi bir kul olayım? Ve kabrimi, cennet bahçelerinden bir bahçeye çevireyim?..

Aynı ses, her zamankinden daha şiddetli olarak:

-Geçti artık geçti, diye tekrarlardı. “Her şey bitti artık.”

Mezarımı örten tahtaların üzerine atılan toprakları çıkardığı ses gök gürültüsünü andırıyor ve bütün benliğimi sarsıyordu.

Son bir gayretle yerimden fırlayarak gözlerimi açtım. Odamdaki rahat yatağımda yatıyor, fakat korkunç bir kâbus görüyordum. Doktor arkadaşım beni ayıltmaya çalışarak:

-Geçti artık geçti, diyordu. “Geçti bak, hiçbir şeyin kalmadı.”

Yattığım yerden yavaşça doğruldum. Terden sıırıslıksam olmuş ve sanki yirmi kilo birden vermişim. Dışarıda sağanak halinde yağmur ve gök gürültüsünden bütün ev sarsılıyordu. Etrafımdakilerin şaşkın bakışları arasında kendimi toplamaya çalışırken alçak bir sesle:

-Yarabbi, sana zerrelerim adedince şükürler olsun, diye fısıldadım.

İyi bir kul olabilmem için bana bir fırsat daha bahşettin. Sana sonsuz şükürler olsun...